

Ангел смерти

Євген Маланюк

Буває мить — хтось вимовить ім'я
(А тиша ще шумить безмежним морем).
Ніхто не гляне і не заговорить,
Лише діткне плеча.

І раптом я
Відчую — хто, відчую і побачу:
То Ангел смерти.

Простий, мовчазний,
Поважно зосереджений. Неначе
Виконує щоденний труд тяжкий.

Тоді він очі стомлено зведе,
І я побачу запит в них, і вирок,
І смуток, що в незнане поведе
Нечутною ходою потаймиру.

І аж тоді здригнуся і збагну,
І не тому, що буде суд и кара.
Схиляючись в останню тишину,
Пролебедію: зачекай, не зараз!